

nysnævnte ere de opførte Beløb „tilstaaede paa faadanne Vilkaar, at Udvalget efter hyppige Udtalelser i og Afstemninger af Thinget bestemt maa tilraade dem bevilligede“.

Ordføreren: Ja, det forholder sig saaledes med Hensyn til Planteskolen under Litr. d; det er en meget gammel Planteskole, som faaer sit Beløb af Staten ifølge ældre kongelige Resolutioner, men dem pleier Thinget at respectere. Det er derfor, vi have foreslaaet ikke at gjøre nogen Forandring i denne Post.

C. C. Møller: Jeg skal blot tillade mig at minde om, at Bjerregaards Planteskole har uddeelt Millioner af Planter, og at det netop i den Egn er meget blevet paaffjernet, at han har virket for Træplantning, saa at det vistnok vilde være i høj Grad beklageligt, hvis Resultatet af Forhandlingerne her skulde blive, at man borttog Noget fra den Planteskole, der hidtil har været betragtet som en stor Betsignelse for Egnen.

Da jeg har taget Ordet, skal jeg benytte det til at gjøre en enkelt Bemærkning med Hensyn til, hvad der er blevet ytret om de 200 Rds. Tillæg til de Forsibetjente, som have de private Skove under deres Tilsyn, og det er den, at dersom det virkelig er saaledes, at den forsmæssige Behandling af de private Skove havde frugtet meget og saaledes kommet de Private til saa stor Nytte og Gavn, saa maatte det nærmest være dem, der kom til at betale Beføstningerne derved.

Oppermann: Med Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler bemærkede, skal jeg vilkig give ham Ret i hans Concluston, men jeg holder fast paa Betingelsen: „dersom Tilsynet havde frugtet“. Jeg maa nemlig drage i Erindring, at dette Tilsyn er i visse Tilfælde, nemlig i de første 10 Aar, efterat Skovene ere gaaede over til en ny Eier, en tvungen Sag, og at det er overdraget Mænd, som vittterligt have erklæret til Regjeringen og offentliggjort denne Erklæring, at den Behandlingsmaade, der fulgtes, vilde efter deres inderste, fulde og faste Overbeviisning føre til Skovenes Odelæggelse, men at den

dog kunde være meget anvendelig ved de private Skove. Det forekommer mig derfor, medens man i Theorien maa give den ærede sidste Taler Ret, at der kunde være nogen praktisk Betænkelse ved at gaae ind paa hans Betragtningssmaade.

C. C. Møller: Ja, naar det virkelig er saaledes, at Tilsynet, istedetfor at gavne de private Skove, har skadet dem, saa er der saameget mindre Grund til, at Staten betaler.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot bemærke, at man ikke, fra hvad enkelte Mænd enten mundtlig eller skriftligt have udtalt desangaaende, kan slutte sig til deres Embedsførelse, men idet jeg forbigaaer hele det Spørgsmaal, som refererer sig til Derne, skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at hvad Jylland angaaer, har Virksomheden af de omreisende Forstmænd faktisk været til stor Gavn for Skovbruget; hvad de sjællandske og fyenske Skove angaaer, har denne Foranstaltning vel ogsaa havt sin Nytte, men det maa dog indrømmes, at den har vist sig mindre betydelig end i Jylland.

Oppermann: Ja, det gjør mig ondt, men jeg refererede mig ikke saaledes til løse Uttringer; jeg refererede mig til Uttringer, som af Bedkommende direkte vare stiledede til Regjeringen, og som de have fundet at være af den Betythed, at de tillige have offentliggjort dem. Jeg maa desuden bede erindret, at det forekommer mig, som om Regjeringen har en stor Forkjærlighed for at overdrage dette Tilsyn til Mænd, som have de her omhandlede Anskuelser, idet den, uden at være tvungen dertil af Mangel paa Personligheder, to Gange her i Sjælland har overdraget Tilsynet til Mænd, som havde vedkjendt sig disse Anskuelser, men derimod ikke til en Mand, som ikke havde vedkjendt sig dem, men hvem jeg tør henregne til en af de dygtigere Forstmænd, og som tidligere af Private havde været antaget til at føre Tilsyn med deres Skove paa en Tid, som ligger forud for Landets Inddeling i private Skovstrækninger under Statens Tilsyn.